

paskutinis absentas

tavo pažadas pildos
tave prarandu
tavo pažastys pilnos
notrelių žiedų

tau sparneliai prie kojų
aplipę medum
o, žinios ištiktoji
pelyną atstumk

kitaip nebus

jis tvirtai prisietas prie dirvos
jau apsėtos bambukų ietimis
nei vienatinis tau, nei pirmas
išrinktasis nei numylėtinis

nei klauseisi, ką tau dainuoja
ką vaitoja iš sapno genamas
ką aukoja, kloja po kojų
viso labo – lapo gyvenimas

jį bambukas augdamas perveria
(neapsaugos įkalnės, nuokalnės)
kaip speneliai bliuzelės perkeli
keisto karščio pliūpsniui prinokus

mačiau kalnus

kuprinės juodas kvadratas
tolsta per sniegą, per ledą
temsta, prasmenga be žado
neatminties aketėn

sliekas ar ežero kuoja
už liekančius atrypuoja
vis nepataiko į koją
mano klyvi antrininkai

kiek iš manęs jų prisėta
vienakojų besparnių
paskubomis surašytų
išsižadėtų skubom

vos tik suplosi delnais, atitrūksta
uolų gabalai ir lekia į prarajas
ąžuolas stovi be lapų
lietaus keliauninko lazda